

Arrest

nr. 66 942 van 20 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juli 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. MANDELBLAT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, de heer S.M., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, afkomstig uit Magura (gemeente Lipljan) en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. Toen de Albanezen na de oorlog in 1999 naar Kosovo terugkeerden, werd u door hen geslagen en verjaagd. U vluchtte samen met uw echtgenote, Z.H.(...) (O.V. 6.474.253), naar Novi Sad in Servië. Daar verloor u in 2001 en 2002 een zoon en een dochter, beiden op ongeveer éénjarige leeftijd. Ze waren ziek en werden naar uw mening niet genoeg verzorgd. Aangezien u geen geld had om de medicatie te kopen en de artsen zeiden dat ze niet gered konden worden van hun hartproblemen, overleden ze. Daarnaast werd u mishandeld door de Serviërs. Ze

noemden u een Albanees omdat u uit Kosovo afkomstig bent. Uw andere kinderen konden in Servië niet naar school, aangezien de directeur van de school, waar u hen wou inschrijven, weigerde dit te doen omdat hij u tevens als Albanees aanzag. Voor de mishandelingen zocht u bescherming bij de Servische politie, maar ook daar werd u verweten een Albanees te zijn en werd u niet geholpen. Daarom besloot u in 2009 samen met uw partner en uw zes kinderen Servië te ontvluchten en met de bus terug te keren naar Kosovo. Terug in uw geboortedorp Magura aangekomen, lieten de Albanezen niet toe dat u op de plaats van uw vroegere woning een nieuwe woning bouwde. U verbleef noodgedwongen het merendeel van de tijd met uw gezin in een tent op uw terrein in Magura die u van KFOR (Kosovo Force) en UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) had gekregen. U verbleef ook sporadisch voor enkele dagen elders in Kosovo zoals in Prizren en Urosevac. Daar in Magura werd u op geregelde basis uitgescholden en geslagen. De Albanezen wilden u niet in Kosovo en noemden u een 'zigeuner'. Uw echtgenote voegde hier nog aan toe dat de Albanezen u niet lieten werken in Kosovo, dat jullie er weinig te eten hadden en dat de kinderen niet naar school gingen. Toen u voor uw problemen klacht ging indienen bij KFOR en UNMIK (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo), vertaalde de Albanese tolk niet wat de mensen van die instanties zeiden. De tolk zei u enkel dat u als 'zigeuner' weg moest gaan en dat u gek bent. In 2009 haalde u in Lipljan een UNMIK-identiteitskaart af. U verloor die echter en wanneer u een nieuwe ging vragen, werd u ook in het gemeentehuis van Lipljan mishandeld door een Albanese tolk. Hij vloekte, schold u uit en zei dat u gek bent. Na een verblijf van twee à drie maanden in Magura, vertrokken u en uw gezin in maart 2009 vanuit Prizren richting België. U arriveerde in België op 13 maart 2009 en diende dezelfde dag een asielaanvraag in. U bent in het bezit van een kopie van uw Servische identiteitskaart, afgeleverd op 29 november 2007; uw Servische geboorteakte, afgeleverd te Nis op 4 maart 2004; uw Servische huwelijksakte, afgeleverd te Novi Sad op 27 november 2007; de Servische geboorteakte van uw dochter F.(...), afgeleverd te Novi Sad op 15 maart 2004; de Servische geboorteakte van uw zoon Bilal, afgeleverd te Novi Sad op 12 juni 2006; de Servische eakte van uw zoon R.(...), afgeleverd te Novi Sad op 2 augustus 2007; de Servische geboorteakte van uw zoon M.(...), afgeleverd te Novi Sad op 4 december 2008; de Servische overlijdensakte van uw zoon R.(...), afgeleverd te Novi Sad op 14 januari 2002; de Servische overlijdensakte van uw dochter V.(...), afgeleverd te Novi Sad op 31 oktober 2002 en de Servische inentingskaarten van uw zonen Bed.(...) en Ben.(...).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor wat betreft **Kosovo** dient vooreerst gewezen te worden op meerdere tegenstrijdigheden in/tussen de opeenvolgende verklaringen van u en uw echtgenote afgelegd op het Commissariaat-generaal betreffende jullie beweerde terugkeer van Servië naar Kosovo in 2009. Zo verklaarde uw echtgenote tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat jullie vanuit Novi Sad rechtstreeks naar België zijn vertrokken en dat jullie na 1999 nooit meer naar Kosovo terugkeerden (gehoorverslag CGVS echtgenote 25/5/2010, p. 7). Tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal veranderde ze evenwel haar verhaal door te stellen dat jullie wel nog enkele weken in Prizren in Kosovo verbleven alvorens naar België te vertrekken (CGVS echtgenote 4/5/2011, p. 2 en 4). U beweerde dan weer in 2009 samen met uw gezin twee à drie maanden teruggekeerd te zijn naar Kosovo en daar toen het merendeel van de tijd in uw geboortedorp Magura in de gemeente Lipljan te hebben verbleven (gehoorverslag CGVS 4/5/2011, p. 2-4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid veranderde uw echtgenote alweer haar verhaal door zich aan te sluiten bij uw verklaring toen de ganse tijd in Magura in Lipljan te hebben gewoond (CGVS echtgenote 4/5/2011). Opmerkelijk is ook dat volgens uw verklaringen jullie toen in Magura in een tent verbleven die jullie kregen van KFOR en UNHCR (CGVS 4/5/2011, p. 5), terwijl uw echtgenote stelde dat jullie er een huurhuis betrokken (CGVS echtgenote 4/5/2011, p. 5). Ook betreffende de manier waarop u met uw gezin van Novi Sad terug naar Kosovo reisde, is er geen eensgezindheid tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. U beweerde dat jullie met de bus reisden (CGVS 4/5/2011, p. 12), terwijl volgens uw echtgenote reizen met de bus veel te gevaarlijk was en jullie daarom met een taxi reisden (CGVS echtgenote 4/5/2011, p. 2). U verklaarde tevens tijdens uw korte verblijf in Kosovo in 2009 een UNMIK-identiteitskaart afgeleverd door de UNMIK-administratie te hebben verkregen. Deze bent u evenwel kwijtgeraakt (CGVS 25/5/2010, p. 7 en 4/5/2011, p. 6-7 en 11). Uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie blijkt evenwel dat sinds de onafhankelijkheidsverklaring van Kosovo in februari 2008 nieuwe wetten zijn aangenomen die betrekking hebben op onder andere het aanvragen van documenten zoals een identiteitsbewijs. Op 3 oktober 2008 werd zo de Law on Identity Cards aangenomen. UNMIK was hierdoor niet langer verantwoordelijk voor de afgifte van identiteitsdocumenten. De Kosovaarse identiteitsdocumenten

worden sindsdien door de Kosovaarse autoriteiten afgeleverd. Uw bewering dat u in 2009 een UNMIK-identiteitskaart afhaalde, is bijgevolg volledig uit de lucht gegrepen. U slaagde er tot slot ook niet in enig document neer te leggen waaruit uw beweerde verblijf in 2009 in Kosovo blijkt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweerde terugkeer naar Kosovo voor uw vertrek naar België in maart 2009. Op deze wijze komt ook uw vluchtrelaas volledig op de helling te staan.

Dat er aan de door u aangehaalde gebeurtenissen (oa. uitsluiting en mishandeling door Albanen) tijdens uw beweerde terugkeer naar Kosovo weinig geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat uit de informatie van het waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Lipljan wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Ook in de gemeente Lipljan is de algemene veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid van de Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) bevredigend. Volgens UNHCR zijn er in de periode 2000-2008 474 Serviërs, 87 Roma, 833 Ashkali en Egyptenaren vrijwillig naar deze gemeente teruggekeerd. Dit ging ondermeer gepaard met de bouw van woningen voor RAE-terugkeerders in uw geboortedorp Magura.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uiteraard ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van de rest van uw asielrelaas.

Voorts blijkt uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die

gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Voor wat **Servië** betreft, waar u beweerde sinds 1999 tot begin 2009 woonachtig te zijn geweest, dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat u uit Servië vertrokken bent wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde dat de Serviërs u zeiden dat u een Albanees bent (CGVS 25/5/2010, p. 3 en 11 en CGVS 4/5/2011, p. 3, 12-13) en u enkel naar Servië bent gekomen om er kinderen te maken (CGVS 25/5/2010, p. 3). Om diezelfde reden wilde de directeur uw kinderen niet op school inschrijven (CGVS 25/5/2010, p. 11-12 en 4/5/2011, p. 3) en werden u en uw kinderen door de Serviërs geslagen (CGVS 25/5/2010, p. 11 en CGVS 4/5/2011, p. 13). Uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie blijkt dat in Servië een uitgebreide wetgeving bestaat die discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar maakt. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de Servische overheid, die stappen onderneemt om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Ook blijkt uit de informatie dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie. Bij problemen met Servische burgers kan u zich, ook als Roma, dus richten tot de Servische autoriteiten.

Uit bovengenoemde informatie blijkt evenwel dat Roma in Servië inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel

gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met Servische burgers niet terecht zou kunnen bij de daar aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. U ging evenwel klacht indienen bij de Servische politie, maar de agenten schreeuwden en u werd eveneens verweten een Albanees te zijn, waarna u zonder hulp werd weggestuurd (CGVS 25/5/2010, p. 5, 11-12 en CGVS 4/5/2011, p. 13-14). U had tevens schrik dat de politie of de hogere autoriteiten uw kinderen en echtgenote zouden slaan (CGVS 25/5/2010, p. 12). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie komt echter naar voren dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren

samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.

Voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, kunnen er voorts verschillende stappen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie / politioneel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart.

Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Ik meen dan ook dat in Servië redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is, in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart en geboorteakte bewijzen enkel uw identiteit en herkomst, dewelke door mij niet worden betwist. Hetzelfde geldt voor de identiteit en herkomst van uw kinderen. Ook aan uw huwelijk met Z.H.(...) wordt niet getwijfeld. De overlijdensaktes van twee van uw kinderen tonen hun overlijden aan, maar bewijzen geenszins dat zij door een gebrek aan medische verzorging in Servië overleden zijn. De kaarten met de inentingen die uw zonen Bed.(...) en Ben.(...) kregen in Servië doen hier niet ter zake.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, mevrouw Z.H., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom afkomstig uit Prizren en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. In 1999 vluchtte u samen met uw echtgenoot, S.M.(...) (O.V. 6.474.253), naar Novi Sad in Servië. Daar kenden jullie evenwel problemen met de Serviërs. Ze noemden jullie Albanezen en zeiden dat jullie niet in Servië mochten wonen. U probeerde uw kinderen in een school in te schrijven, maar ze werden niet toegelaten. Uw zoon Bed.(...) werd geslagen en zijn arm werd gebroken. Ook uw echtgenoot werd in Servië geslagen. Hij zocht hulp bij de Servische politie, maar daar noemden ze hem Albanees en stuurden ze hem weg. Daarom besloot u samen met uw echtgenoot en uw zes kinderen in 2009 met een taxi terug naar Kosovo te gaan. Daar ging u in het geboortedorp van uw echtgenoot, Magura, wonen. In Kosovo werden jullie door de Albanezen 'zigeuners' genoemd. Ze lieten jullie niet werken en jullie hadden weinig te eten. De kinderen gingen in Kosovo niet naar school. Na een verblijf van enkele weken in Magura vertrokken u en uw gezin in maart 2009 vanuit Magura richting België. U arriveerde in België op 13 maart 2009 en diende dezelfde dag een asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw UNMIK-identiteitskaart (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo), afgeleverd te Prishtinë op 27 maart 2001 en uw Servische geboorteakte, afgeleverd te Prizren op 24 maart 1993.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, S.M.(...), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een vrees voor

vervolgving in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor wat betreft **Kosovo** dient vooreerst gewezen te worden op meerdere tegenstrijdigheden in/tussen de opeenvolgende verklaringen van u en uw echtgenote afgelegd op het Commissariaat-generaal betreffende jullie beweerde terugkeer van Servië naar Kosovo in 2009. Zo verklaarde uw echtgenote tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat jullie vanuit Novi Sad rechtstreeks naar België zijn vertrokken en dat jullie na 1999 nooit meer naar Kosovo terugkeerden (gehoorverslag CGVS echtgenote 25/5/2010, p. 7). Tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal veranderde ze evenwel haar verhaal door te stellen dat jullie wel nog enkele weken in Prizren in Kosovo verbleven alvorens naar België te vertrekken (CGVS echtgenote 4/5/2011, p. 2 en 4). U beweerde dan weer in 2009 samen met uw gezin twee à drie maanden teruggekeerd te zijn naar Kosovo en daar toen het merendeel van de tijd in uw geboortedorp Magura in de gemeente Lipljan te hebben verbleven (gehoorverslag CGVS 4/5/2011, p. 2-4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid veranderde uw echtgenote alweer haar verhaal door zich aan te sluiten bij uw verklaring toen de ganse tijd in Magura in Lipljan te hebben gewoond (CGVS echtgenote 4/5/2011). Opmerkelijk is ook dat volgens uw verklaringen jullie toen in Magura in een tent verbleven die jullie kregen van KFOR en UNHCR (CGVS 4/5/2011, p. 5), terwijl uw echtgenote stelde dat jullie er een huurhuis betrokken (CGVS echtgenote 4/5/2011, p. 5). Ook betreffende de manier waarop u met uw gezin van Novi Sad terug naar Kosovo reisde, is er geen eensgezindheid tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. U beweerde dat jullie met de bus reisden (CGVS 4/5/2011, p. 12), terwijl volgens uw echtgenote reizen met de bus veel te gevaarlijk was en jullie daarom met een taxi reisden (CGVS echtgenote 4/5/2011, p. 2). U verklaarde tevens tijdens uw korte verblijf in Kosovo in 2009 een UNMIK-identiteitskaart afgeleverd door de UNMIK-administratie te hebben verkregen. Deze bent u evenwel kwijtgeraakt (CGVS 25/5/2010, p. 7 en 4/5/2011, p. 6-7 en 11). Uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie blijkt evenwel dat sinds de onafhankelijkheidsverklaring van Kosovo in februari 2008 nieuwe wetten zijn aangenomen die betrekking hebben op onder andere het aanvragen van documenten zoals een identiteitsbewijs. Op 3 oktober 2008 werd zo de Law on Identity Cards aangenomen. UNMIK was hierdoor niet langer verantwoordelijk voor de afgifte van identiteitsdocumenten. De Kosovaarse identiteitsdocumenten worden sindsdien door de Kosovaarse autoriteiten afgeleverd. Uw bewering dat u in 2009 een UNMIK-identiteitskaart afhaalde, is bijgevolg volledig uit de lucht gegrepen. U slaagde er tot slot ook niet in enig document neer te leggen waaruit uw beweerde verblijf in 2009 in Kosovo blijkt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweerde terugkeer naar Kosovo voor uw vertrek naar België in maart 2009. Op deze wijze komt ook uw vluchtrelaas volledig op de helling te staan.

Dat er aan de door u aangehaalde gebeurtenissen (oa. uitsluiting en mishandeling door Albanen) tijdens uw beweerde terugkeer naar Kosovo weinig geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat uit de informatie van het waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Lipljan wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Ook in de gemeente Lipljan is de algemene veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid van de Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) bevredigend. Volgens UNHCR zijn er in de periode 2000-2008 474 Serviërs, 87 Roma, 833 Ashkali en Egyptenaren vrijwillig naar deze gemeente teruggekeerd. Dit ging ondermeer gepaard met de bouw van woningen voor RAE-terugkeerders in uw geboortedorp Magura.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uiteraard ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van de rest van uw asielrelaas.

Voorts blijkt uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van

moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiwet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Voor wat **Servië** betreft, waar u beweerde sinds 1999 tot begin 2009 woonachtig te zijn geweest, dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat u uit Servië vertrokken bent wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde dat de Serviërs u zeiden dat u een Albanees bent (CGVS 25/5/2010, p. 3 en 11 en CGVS 4/5/2011, p. 3, 12-13) en u enkel naar Servië bent gekomen om er kinderen te maken (CGVS 25/5/2010, p. 3). Om diezelfde reden wilde de directeur uw kinderen niet op school inschrijven (CGVS 25/5/2010, p. 11-12 en 4/5/2011, p. 3) en werden u en uw kinderen door de Serviërs geslagen (CGVS 25/5/2010, p. 11 en CGVS 4/5/2011, p. 13). Uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie blijkt dat in Servië een uitgebreide wetgeving bestaat die discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar maakt. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de Servische overheid, die stappen onderneemt om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Ook blijkt uit de informatie dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie. Bij problemen met Servische burgers kan u zich, ook als Roma, dus richten tot de Servische autoriteiten.

Uit bovengenoemde informatie blijkt evenwel dat Roma in Servië inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang

in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met Servische burgers niet terecht zou kunnen bij de daar aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. U ging evenwel klacht indienen bij de Servische politie, maar de agenten schreeuwden en u werd eveneens verweten een Albanees te zijn, waarna u zonder hulp werd weggestuurd (CGVS 25/5/2010, p. 5, 11-12 en CGVS 4/5/2011, p. 13-14). U had tevens schrik dat de politie of de hogere autoriteiten uw kinderen en echtgenote zouden slaan (CGVS 25/5/2010, p. 12). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie komt echter naar voren dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.

Voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, kunnen er voorts verschillende stappen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie / politieel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart.

Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Ik meen dan ook dat in Servië redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is, in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd."

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart en geboorteakte bewijzen enkel uw identiteit en herkomst, dewelke door mij niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*manifeste appreciatie vergissing*" en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ze stellen dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zijn aan vergetelheden en geheugenverlies, dewelke ze nadien hebben rechtgezet en aansluitende verklaringen hebben afgelegd in verband met hun terugkeer vanuit Servië naar Kosovo in 2009. Deze rechtgezet tegenstrijdigheden zijn aldus niet van die aard om hun geloofwaardigheid te ondermijnen. Verzoekers verwijzen in dit verband naar arresten van de Raad waaruit blijkt dat de situatie van de Roma minderheid in Kosovo actueel nog steeds zorgwekkend is en aanleiding moet geven tot vrees voor vervolging voor zover de asielzoekers ook nog persoonlijk gerichte problemen en feitelijkheden aanhalen, "*quod est in casu*". Ze leiden hieruit af dat zelfs in geval van tegenstrijdigheden dit niet ambtshalve betekent dat de vrees voor vervolging mag uitgesloten worden. Verder verwijzen verzoekers nog naar een verslag van Human Rights Watch van oktober 2010 en verwijten de commissaris-generaal geen rekening te hebben gehouden met alle voorhanden zijnde elementen.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekers tegelijk de schending aanvoeren van zowel de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, als van de materiële motiveringsplicht, hetgeen echter niet mogelijk is vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering al dan niet afdoende is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekers de motieven van de beslissing kennen, is het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* bereikt en wordt het middel verder vanuit het oogpunt van de schending van de materiële motiveringsplicht onderzocht.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat ze nalaten uiteen te zetten op welke wijze voormeld artikel, dat bepaalt dat de asielaanvraag ambtshalve bij voorrang onderzocht wordt in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4, geschonden is. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.3.1. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "*die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.*"

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst,

of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van voormelde wet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (*Pb.L.* 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Te dezen wordt niet betwist dat verzoekers de Kosovaarse nationaliteit bezitten, zodat de toetsing dan ook moet geschieden ten aanzien van Kosovo.

2.2.3.2. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Daarenboven dient erop te worden gewezen dat luidens artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Artikel 48/5, §2 van voormelde wet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Gelet op de verschillende rapporten die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het administratief dossier werden gevoegd, dient te worden vastgesteld dat er in Kosovo wel degelijk afdoende beschermingsmogelijkheden voorhanden zijn en redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of lijden van ernstige schade overeenkomstig voormeld artikel 48/5, §2 (stuk 18, Landeninformatie), zoals tevens uitvoerig werd uiteengezet in de bestreden beslissing. Verzoekers slagen er met het niet-geduide citeren uit een artikel van Human Rights Watch niet in de op talloze bronnen gesteunde informatie, afkomstig van Cedoca en verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, te weerleggen.

Bijgevolg brengen verzoekers, daargelaten de vraag of de aangevoerde feiten waar zijn, op geen enkele manier bewijzen noch aanwijzingen aan dat de nationale autoriteiten in hun land van herkomst geen bescherming zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade en is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het

administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord, waarbij ze de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, konden ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben ze zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verder blijkt dat de bestreden beslissingen gesteund zijn op alle gegevens uit het administratief dossier, op objectieve gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3. Verzoekers kunnen niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komen evenmin in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER